

KAPITOLA 2

„Luku?“

Hlas zněl tiše, ale naléhavě. Luke Skywalker se zastavil uprostřed důvěrně známé krajiny na Tatooinu – známé, ale podivně zdeformované – a ohlédl se.

Stála tam právě tak známá postava a sledovala ho. „Ahoj, Bene,“ řekl Luke a vlastní hlas zněl jeho uším zvláště. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Skutečně dlouho,“ řekl Obi-Wan Kenobi vážně. „A obávám se, že do příště to potrvá ještě déle. Přišel jsem se rozloučit, Luku.“

Krajina jako by se vlnila a chvěla a malá částička Lukovy mysli se najednou rozpomněla, že spí. Spí ve svém apartmá v Císařském paláci a zdá se mu o Benu Kenobim.

„Ne, já nejsem sen,“ ujistil ho Ben a odpověděl tak na Lukovu nevyřčenou myšlenku. „Vzdálenost, která nás dělí, už je příliš velká na to, abych se před tebou objevil v jakékoli jiné podobě. A teď se mi uzavírá i tato poslední cesta.“

„Ne,“ slyšel Luke sám sebe. „Nemůžeš nás opustit, Bene. Potřebujeme tě.“

Ben lehce pozvedl obočí a přes rty mu přelétl náznak jeho starého úsměvu. „Ty mě nepotřebuješ, Luku. Jsi Jedi, mocný v Síle.“ Úsměv zmizel a Benovy oči jako by se na okamžik soustředily na něco, co

Luke neviděl. „V každém případě,“ dodal tiše, „já o tomhle nerozhoduji. Otálel jsem příliš dlouho a svou cestu z tohoto života k tomu, co je za ním, už nemohu odkládat.“

Zachvěla se vzpomínka: Yoda leží na smrtelné posteli a Luke ho prosí, aby neumíral. *Mocný jsem v Síle*, řekl mu mistr Jedi tiše. *Ale ne tak mocný.*

„V životě už to tak chodí,“ připomněl mu Ben. „I tebe ta cesta jednoho dne čeká.“ Jeho pozornost se znovu někam zatoulala, pak se opět vrátila. „Vládneš Sílou, Luku, a s vytrvalostí a kázní budeš ještě silnější.“ Benův pohled zpřísněl. „Ale nikdy nesmíš polevit v ostražitosti. Císař je mrtev, ale temná strana je dosud mocná. Nikdy na to nezapomeň.“

„Nezapomenu,“ slíbil Luke.

Ben se zatvářil vlídněji a znovu se pousmál. „Ještě budeš čelit velkým nebezpečím, Luku,“ pronesl. „Ale také najdeš nové spojence – tam, kde bys je nejméně čekal.“

„Nové spojence?“ opakoval Luke. „Co jsou zač?“

Přízračný obraz se zachvěl a zeslábl. „Ale teď už sbohem,“ řekl Ben, jako by Lukovu otázku vůbec neslyšel. „Měl jsem tě rád jako syna, jako žáka i jako přítele. Ať tě provází Síla, dokud se opět neshledáme.“

„Bene –!“

Ale Ben se odvrátil, jeho obraz se rozplynul... a Luke dokonce i ve snu věděl, že je nenávratně pryč. *Jsem tedy sám*, řekl si. *Jsem poslední z rytířů Jedi.*

Připadalo mu, že zaslechl Benův hlas, slabý a nezřetelný, jako by přicházel z veliké dálky. „Ne poslední ze starých rytířů Jedi, Luku. První z nových.“

Hlas se vytrácel, až ztichl úplně... a Luke se probudil.

Chvilí zůstal jen tak ležet, zíral na odlesky světél z Imperial City tančící na stropě nad jeho postelí a přemáhal dezorientaci způsobenou náhlým probuzením. Dezorientaci a také nezměrný smutek, který vyplnil jádro jeho bytosti. Nejprve mu zavraždili strýce Owena a tetu Beru; potom Darth Vader, jeho pravý otec, položil za Luka svůj život; a teď mu byl odebrán dokonce i duch Bena Kenobiho.